

Koulupolkuni

Aloitin koulunkäyntini vuonna 2011. Muistan että olin todella innoissani koulusta, ja valmis opiskelemaan. Minua kuvailtiin iloisena, kilttinä, määrätietoisena ja oppivaisena. Nuo neljä adjektiivia ovat kulkeneet mukanani tähän päivään asti, ja olen melko ylpeä siitä. En muista tarkalleen ensimmäisiä todistuksiani, keskivertoa taisivat olla. Ensimmäisellä luokalla kävin myös erityisopettajan luona puheterapiassa harjoittelemassa r-kirjaimen lausumista. Muistan että viihdyin hänen kanssaan, ja myöhemmin hänestä tulikin tärkeä henkilö koulunkäyntiini nähden. Meillä oli 1-2 luokalla tarinavihot, mihin kirjoittelimme tarinoita aina joihinkin kuviin liittyen mitä opettajilta saimme. Tarinani saivat aina opettajalta kehuja, sekä sanavarastoani keuhuttiin ikääni nähden. Ihana 1-2 luokan opettajani oli myös aina kannustava ja lämmin. Hän laittoi useasti Johann Sebastian Bachia tai Mozartia soimaan tunnin lopuksi. Taisin nukahtaakin välillä kesken, josta syystä edelleenkin Bachin tai Mozartin musiikki nostattaa nostalgian väreitä.

Kolmosluokalla kunnollinen koululaisen arki alkoi, minusta ainakin tuntui siltä. Opettajamme vaihtui ja siirryimme myös kerrosta ylemmäs. 2A ja 2B yhdistyivät ensin, ja sitten meidät jaettiin 3A:han ja 3B:hen. Ryhmät sekä opettajat siis vaihtuivat, ja parempaa luokkaa en olisi voinut saada! Tutustuin nykyiseen parhaaseen ystävääni, ja sain monia muita ystäviä jotka ovat elämässäni edelleen. Muistan olleeni luokassa melko "suosittu", johtuen varmaan iloisesta ja avoimesta asenteestani opiskeluun ja uusiin ihmisiin. Matematiikka oli inhokkiaineeni monta vuotta, ja kasin ympärillä se pyörikin pitkään. Muuten olin hiukan keskivertoa parempi oppilas muistaakseni, ja minua keuhuttiin edelleen luovuudestani ja oivaltamisestani asioihin liittyen. Nelosluokka meni myös samoissa merkeissä, ja silloin luokallemme tuli tyttö, joka on myöskin edelleen yksi parhaista ystäväistäni. Välillä liikuimme isoimmissa tyttöporukoissa 3B luokan kesken, joskus myös luokkamme poikien kanssa. Lähinnä eniten olimme kolmistaan näiden kahden parhaan ystäväni kanssa. Olin myös aina "porukassamme" se johtaja, jos sellainen piti nimittää. Olin aina valmiina ottamaan vastuuta, vaikka ihan leikin keksimisessä. Osasin kuunnella, mutta parhaimmillani olin, kun sain olla esillä ja pohtimassa mikä olisi koko ryhmän parhaaksi. Johtaja-asenne ei ole kadonnut tähänkään päivään mennessä. Olen myös tyytyväinen, että olen johtajaluonteesta huolimatta ollut ainakin omasta mielestäni oikeudenmukainen, ja osaan myös kuunnella ja kunnioittaa muita johtohahmoja. Juuri esimerkiksi opettajia ja muita aikuisia. 1-4 luokka oli melko huoletonta aikaa leikkien ja opiskelun kera. Se oli myös kaveritaitojen harjoittamista, sekä omaan itseensä tutustumista. Olen enemmän kuin kiitollinen siitä, miten koulussa omaa luovuuttani annettiin toteuttaa ja sitä kunnioitettiin. Myös oma perheeni auttoi minua kasvamaan ihmisenä, ja muistutti kantaa empatiaa ja oikeudenmukaisuutta mukana läpi elämän.

Ongelmat alkoivat kesälomalla nelosluokan päätyttyä. Heti kesäloman ensimmäisenä päivänä 2015 sain ensimmäisen paniikkikohtaukseni. Siitä tuntui alkavan syöksykierre alas, eikä kukaan tiennyt mikä oli vikana. Vitosluokan alkaessa minua pelotti. Sama tuttu luokka ja opettaja, mutta paras ystäväni -jonka olin tuntenut kolmosluokalta- muutti pois ja vaihtoi koulua. Stressasin sitä, ja ennen kaikkea pelkäsin sen oudon olon taas tulevan, mikä oli kesäloman alussa risteilyllä tullut. En silloin vielä tiennyt sen olevan paniikkikohtaus, en osannut kuvailla sitä oloa ja neurologista vikaahan siinä alettiin tutkia. Olin epävarma, ja se säteili koko kesäloman ajan aina vitosluokan ensimmäiseen koulupäivään. Olimme välitunnilla siinä tutussa tyttöporukassa, ilman sitä toista parasta kaveriani. Oli lämmin päivä, ja olimme muistaakseni varjossa istumassa. Sain paniikkikohtauksen yhtäkkiä, ja muistan juosseeni open luokse jota olin lähimpänä. Kerroin että minua huimasi (en osannut sitä muuten kuvailla), ja lähdin muistaakseni kotiin. Koulu alkoi ahdistaa päivä päivältä enemmän, ja lopulta iloisesta ja nauravaisesta työstä tuli itkuinen ja sulkeutunut. Perheeni ei ymmärtänyt

tilannetta, he eivät ymmärtäneet mikä minun oli. Äiti oli väsynyt ja turhautunut, eikä huomannut minun pikkuhiljaa alkavaa masennustani. Koulusta jättäytymisen myötä myös julkisista ajoneuvoista sekä kaupoista tuli yhtä pahoja kuin sotatanner.

Keskustelimme koulun kuraattorin kanssa, ja minulle myönnettiin opetusvirastolta erityislupa opiskella tämän kyseisen erityisopettajan kanssa. Aluksi en pystynyt menemään edes erityisopettajan pieneen luokkaan itkemättä, ja äidin oli tultava mukaan istumaan edes aulaan josta näin hänet. Koulua taisi olla pari tuntia viikossa, kunnes olin vain päivät erityisopettajan luokassa normaalien koulupäivien mittaisen ajan. Silti paine luokkaan palaamisesta ja siitä keskustelu ahdisti minua liikaa, joten kävin vitosluokan loppuun erityisopettajan kanssaan. Pikkuhiljaa kun neurologisia vikoja ei löytynyt -ja ahdistus paheni sekä kohtaukset lisääntyivät- laitettiin minulle lähete Lastenlinnaan lastenpsykiatrian osastolle. Tapasin ensimmäistä psykiatriani, ja sain myös ahdistukseen auttavan lääkityksen. Oloni koheni selvästi, eikä se ollut joka aamu pelkkää itkemistä. En ollut enään yhtä masentunut, mutta silti se iloinen ja valoisa tyttö pysyi edelleen aika visusti piilossa, vaikken itse edes sitä tiedostanut.

Syksy 2016 alkoi kuudes luokka, samassa koulussa edelleen. Yläkoulu ja alakoulu olivat eri rakennuksissa pienen kävelymatkan päässä, vaikka olimmekin samaa koulua. Kuudesluokkalaiset siirtyivät jo yläkoulun tiloihin tilanpuutteen vuoksi, joten lisää muuttuvia tekijöitä. Luokka pysyi samana, mutta opettajat ja tilat vaihtuivat. Minua pelotti, mutta koin velvollisuutta edes yrittää. Kaikki uskoivat minun olevan valmis palaamaan tavalliseen opiskelurytmiin sekä tavalliseen luokkaan. Minäkin uskoin siihen, mutta selvästi tarvitsin edelleen tukea. Olin ensimmäisen päivän koulussa, ja toisena päivänä lähdin kesken kaiken keksityn mahakivun takia. Se oli ollut pakokeino monesti ahdistuksen käydessä liian suureksi, sillä en vain kehdannut ilmoittaa, että minua ahdisti. Lopulta taas jättäydyin koulusta, ja koko perhettäni pelotti alamäen alkavan uudelleen. Mutta onneksi keskustelimme koulun kanssa, jossa oli myös hoitotahoni mukana. Anoimme jälleen opetusvirastolta lupaa erikoisjärjestelyyn. Aloin käymään luokanopettajani kanssa koulua 6 tuntia viikossa iltapäivisin. Aluksi sekin pelotti, ja oli vaikeita hetkiä. Lopulta pystyin parin kuukauden jälkeen käydä koulua ilman, että äidin tai mummin pitäisi tulla mukaan. Maaliskuussa 2017 psykologini vaihtui, ja siirryin Lastenlinnasta Pasilan lastenpsykiatrian poliklinikalle. Uusi psykologini oli aivan ihana, ja se helpotti omaa vointiani. Kesäloman lähestyessä ajatus seuraavasta vuodesta kalvoi minua. Lopulta keskustellessamme erilaisista koulunkäyntivaihtoehdoista, sairaalakoulu ponnahti esiin. Psykologini kertoi siitä enemmän, ja se otettiin kuuleviin korviin joka puolella. Kuulin, että sairaalakouluun olisi vaikea päästä, mutta lähetimme hakemuksen ja odotimme. Kun hyväksytty hakemus kolahti postiluukusta, se onni sekä erityisoikeutettu olo oli helpottava. Saisin vihdoinkin tarvitsemäni tuen!

Kävin luokan loppuun tällä järjestelyllä, ja painelin kesäloman viettoon. Mietin koko kesäloman ajan, että millainen se uusi koulu olisi. Sairaalakoulu sanana toi minulle mieleen sairaalan sisällä olevan luokan, jossa opettajina olivatkin hoitajat. Kuitenkin käydessäni tutustumassa tässä koulussa ensimmäisen kerran, tajusinkin kaikki olettamukseni ihan vääriksi. Koulu muistutti yllättävän paljon tavallista koulua, ja tietynlainen turvan tunne tulikin siitä. Kesäloman lopussa koulun alkaminen kuitenkin ahdisti paljon, ja taksiin nousu ei onnistunut parina ensimmäisenä päivänä ilman kyyneliä. Aluksi se tuntui pelottavalta, ja koin itseni ulkopuoliseksi. Opettajat olivat mukavia, mutta lopulta huomasin, että esimerkiksi torstaipäivät tuntuivat aivan liian pitkiltä jaksamiseeni nähden. Siitä keskusteltiin, ja lopulta jokainen päivä lyhennettiin viiteen oppituntiin. Ensimmäiset kuukaudet olivat vaikeita, mutta lopulta kotiuduin uuteen kouluuni ja sain kavereitakin. Välillä oli vaikeampia päiviä, ja välillä taas helpompia. Seiskan loppu hämötti, ja kouluvuodesta selviytyminen tuntui todella hyvältä

kaikista vaikeuksista huolimatta. Olin toisena juontajana kevätjuhlassa, ja sekin oli hieno kokemus. Sain hyvän todistuksen, sekä stipendin. Kesälomalle pystyi lähteä hyvillä mielin.

Kesän ja syksyn aikana tapahtui vaihdos Pasilan nuortenpuolelle, ja kasiluokan alkaminen ei edes ahdistanut yhtä paljon. Toki muutama tuttu ja mukava aikuinen lähti, ja sekin harmitti vähän. Pitkät päivät alkoivat mennä myös paremmin, eikä luokassa olokaan enään ahdistanut niin paljoa. Koulussa ja omassa elämässä menee hyvin tällä hetkellä, ja toki aina on huonompia päiviä tai viikkoja, mutta pääosin. Arvosanatavoitteeni ovat korkealla, ja niistäkin koituu stressiä välillä, mutta hyvä lukio ja ammatti on minulle tärkeä asia. Elämässä pitää olla tavoitteita, ja tämänkin tarinan myötä osoitamme, että kaikesta selvitään. Ihminen on uskomattoman sinnikäs olento, jota ei vastoinkäymiset kaada. Olen ylpeä tilanteesta, jossa olen juuri nyt. Ja ennen kaikkea olen ylpeä itsestäni. Minä olen selviytynyt tänne asti, minä tein sen. Juuri minä.

One day, I will honestly say, "I made it."

S